

[Tastesen]

grund af en forhandling, en drøftelse, i folketingsudvalget og på baggrund af den bemyndigelsesbestemmelse, som ministeren naturligvis ville administrere – enhver minister skal jo administrere i overensstemmelse med, hvad der er folketingsflertallets mening – ville gøre det på en rimelig måde. Jeg mener ikke, vi har grund til at beklage, at vi bruger begrebet finansiel leasing, fordi man skønner, at der skulle være nogle uklarheder her. Allerede i bilaget til betænkningen fra leasingudvalget findes der en beskrivelse af, hvordan man definerer finansiel leasing, og både ministeren og jeg ved jo udmærket godt, at der findes høje embedsmænd i ministerens bagland, der har haft den opfattelse, at man administrativt inden for gældende lovgivnings rammer kunne gribe ind over for finansiel leasing, og at det måske ville være en god ting at gøre det. Vi mente ikke i socialdemokratiet, at det ville være en rigtig udvej at gribe ind administrativt over for finansiel leasing, for det ville fortsat skabe nogle uklarheder, som vi ikke kunne leve med. På baggrund af den viden fandt vi det nødvendigt at fremkomme med et lovforslag og netop et lovforslag i stedet for et beslutningsforslag, som hr. Wilhjelm var inde på, fordi et lovforslag selvfølgelig har lovgivningskraft fra den dag, det fremsættes, hvis der kan samles et flertal for lovforslaget.

Der er rejst forskellig kritik mod forslaget her. Jeg skal kun om datoen og en enkelt anden ting gøre nogle bemærkninger.

Vi har ikke været opmærksom på, at vi skulle tage højde for en teknisk detalje, som ikke betyder så meget som det, der er forslagens hovedsigte, nemlig at hvis det er lejeren, som får fradragsretten og samtidig også har fradragsretten for lejeafgiften, kan der komme en overkompensation med hensyn til fradrag. Det var faktisk den eneste kritiske bemærkning, hr. Bernhard Baunsgaard kom med, og denne detalje er i hvert fald ikke større, end at den kunne være blevet rettet op under udvalgsbehandlingen.

Jeg skal i øvrigt sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at når der nu er gået så lang tid, fra den 2. november til den 30. november, fra fremsættelsen af vort forslag, til regeringens forslag kom og til den første behandling, vi har her i dag, den 1. december, har det jo sammenhæng med, at efter nogle dages forløb fik hr. Bernhard Baunsgaard be-

tænkeligheder over for vort forslag og dermed over for det indgreb over for leasingfiduserne, som vi er enige om. Vi fornemmede, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke var med på vort forslag mere, og så ved vi udmærket godt, at flertallet forsvinder. Samtidig var der bebudet hastearbejde i ministeriet, hvor man var i gang med at udarbejde et lovforslag, og så måtte det være naturligt for os at være noget tilbageholdende med at forlange vort forslag frem til første behandling, for det ville være sagligt korrekt og rigtigt, ikke mindst på baggrund af den holdning, hr. Bernhard Baunsgaard indtog, at vente og få de to forslag til behandling samtidig, og det har vi så fået.

Jeg vil sige, at datoen 1. november kan vi med god ret fastholde. At leasingselskaberne, som beskæftiger sig med den slags arrangementer, ikke var i tvivl, fremgik ganske klart af hele den lobbyvirksomhed, der fandt sted fra den 1. november og dagene fremefter, hele den pressionsvirksomhed, som vi oplevede i denne periode. Det var klart, at det var nødvendigt, og det kom i hvert fald klart frem i debatten, at der blev en vis tilbageholdenhed, for man vidste jo ikke rigtig, hvor flertallet lå, og så var det klart, at folk, som spekulerede i disse ting, udviste en form for tilbageholdenhed i hele denne periode.

Vi kunne have holdt en del af disse investeringer tilbage, hvis der virkelig var sket det, man troede i første omgang, at regeringsforslaget var blevet fremsat den 22. november i stedet for den 30. november, men da det smuttede ud til dagspressen, at nu var der ikke politisk flertal mere for socialdemokratiets forslag, men at der så ud til at blive flertal for regeringens forslag, som først ville fremkomme den 30. november i stedet for den 22. november, var der faktisk nogle, der tog fat ved selvbetjeningsbordet, ikke selvbetjeningsbordet ved julefrokosterne, som kommer i december måned, men selvbetjeningsbordet med hensyn til store skattelettelser, og fra den 22. november til den 30. november åbnede der sig et mægtigt hul med hensyn til skattefordele hos de bedst situerede medborgere med de største indkomster. Ministeren har måske gode forklaringer på, at det hul skulle åbnes her ud over den 22. november. Der var en vis prævention frem til den 22. november, men den holdt op ved, at det smuttede ud. Folk fik travlt med at hamstre,